

Nieuwe afspraken rond Groene Sleutel
Fotoverslag "50 jaar CJT"
Plan van aanpak voor zonevreemde jeugdverblijven
Extra speelbossen
Isara, De Slikke en De Schorre, huizen in de kijker

Afgiftekantoor:
9820 Merelbeke Centrum
nr. P2A6224
VU + afzendadres:
Joris Breugelmans
Bergstraat 16
9820 Merelbeke

BELGIË - BELGIQUE
P.B.

Merelbeke 1
3/2392

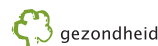

diversiteit

veiligheid

duurzaamheid

gezondheid

avontuur

HUIS WERK

MAGAZINE OVER JEUGDVERBLIJFCENTRA
driemaandelijks magazine - jaargang 8 - nummer 31
juli - augustus - september 2013

Centrum voor Jeugdtoerisme ^{vzw}

Dossier GESCHIEDENIS VAN HET JEUGDTOERISME

INHOUDSTAFEL

- 2 **Editoriaal**
- 3 **Dossier GESCHIEDENIS VAN HET JEUGDTOERISME**
- 4 **De vakantiekolonies**
- 8 **De jeugdbewegingen**
- 11 **Scholen op uitstap**
- 13 **Fotoverslag "50 jaar CJT"**
- 14 **Huis in de kijker**
- 16 **Vertegenwoordigingswerk**
- 17 **Vraag het aan ... CJT Ondersteuning**
- 18 **Nieuwsflash**
- 19 **Vooruitblik HuisWerk 32**
- 20 **Agenda**

Centrum voor Jeugdtoerisme vzw

CJT Ondersteuning maakt deel uit van Centrum voor Jeugdtoerisme vzw (CJT), net zoals CJT Boekingscentrale en CJT Verblijfcentra. Met deze drie actiedomeinen wil CJT gepaste verblijfsmogelijkheden aanbieden aan jeugd in groepsverband.

Particulieren of verenigingen die een gebouw of terrein verhuren of willen verhuren aan jeugdgroepen, kunnen bij CJT Ondersteuning terecht. Zij krijgen **advies, vorming en begeleiding** omtrent erkenning, subsidies en alles wat komt kijken bij het uitbaten van een jeugdverblijf. CJT Ondersteuning verspreidt **informatie** via het tijdschrift HuisWerk en de website www.cjt.be. De website www.jeugdverblijven.be bevat ongeveer 600 jeugdverblijfcentra en wordt onderhouden door CJT. Daarnaast verdedigt CJT Ondersteuning de **belangen van de sector** bij de overheid en andere instanties. Dit gebeurt door vertegenwoordigingswerk bij o.a. Toerisme Vlaanderen, de Afdeling Jeugd en de provincies.

EDITORIAAL

We schreven in dit tijdschrift al met de regelmaat van de klok over de problematiek van de zonevreemde en/of onvergunde jeugdverblijfcentra. Eindelijk kunnen we nu zeggen dat de resolutie, in 2006 gestemd in het Vlaams parlement, zijn vruchten begint af te werpen. De voorbije jaren werden immers een aantal maatregelen goedgekeurd waarmee nu op het terrein resultaten kunnen geboekt worden, zoals het functiewijzigingsbesluit voor jeugdverblijven in landbouwgebied, de 90-dagenregel voor jeugdverblijven waarvan het gebouw een andere hoofdbestemming heeft en de zone-eigenheid van jeugdverblijven in zone voor gemeenschapsvoorzieningen. Binnenkort verwachten we ook een standpunt over jeugdverblijven in zone voor jeugdcamping.

Bovendien keurde de Vlaamse regering op 14 juni 2013 een plan van aanpak goed voor zonevreemde jeugdverblijven (zie aankondiging in HuisWerk 30). Enkel is het hier nog afwachten of de stimulansen vanuit de Vlaamse overheid zullen volstaan om alle gemeentes te overtuigen om RUP's op te stellen.

“De resolutie van 2006 begint eindelijk zijn vruchten af te werpen.”

Nog belangrijker dan zone-eigenheid is in orde zijn met de stedenbouwkundige vergunning. Ook hier zitten we niet stil. Eind juni werden door Toerisme Vlaanderen, de provinciale jeugddienst van Limburg en CJT twee zitdagen georganiseerd om met een aantal Limburgse uitbaters hun vergunningstoestand te bekijken. We konden de meeste uitbaters wat huiswerk meegeven om hun stedenbouwkundige vergunning in orde te brengen via de gemeente. In het najaar plannen we dergelijke zitdagen ook voor de andere provincies. Wellicht kunnen we dan in 2014 verdergaan met een traject voor zonevreemde jeugdverblijfcentra.

In dit HuisWerknummer keren we terug in de boeiende geschiedenis van het jeugdtoerisme. Onze reporter trok naar Nieuwpoort voor een bezoekje aan enkele jeugdverblijven en de overige pagina's vullen we traditiegetrouw met actualiteit, weetjes en onze agenda.

Veel leesplezier!

Frederik Vercammen

COLOFON

VASTE MEDEWERKERS

Luc De Coninck
Maarten Dekoninck
Peter Landsheere
Anne Marie Laureys
Erwin Stessens
Piet Termont
William Van Hecke
Frederik Vercammen
Dora Wagemans

WERKTEN NOG MEE AAN DIT NUMMER

Marina Claes
Karel De Decker
Ward Poppe
Martine Vermandere
Herman Verwaetermeulen

VORMGEVING

IO - Els De Pauw

COVERFOTO

Archief CJT

DRUK

Nevelland, Nevele

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Joris Breugelmans
Bergstraat 16
9820 Merelbeke

REDACTIEADRES

Bergstraat 16
9820 Merelbeke
Tel.: 09/210.57.75
Fax: 09/210.57.80
E-mail: huiswerk@cjt.be

HuisWerk is een publicatie van Centrum voor Jeugdtoerisme vzw, met steun van de Vlaamse overheid.

HuisWerk werd gedrukt op gerecycleerd chloorvrij papier.

Over het ontstaan van het jeugdtoerisme en de evolutie tot op vandaag

DOSSIER GESCHIEDENIS VAN HET JEUGDTOERISME

Schrijven dat jeugdtoerisme mee evolueert met de tijd, is een open deur intrappen. Een belangrijk voorbeeld uit de recente geschiedenis is de invoering van het Vlaamse decreet 'toerisme voor allen' in 2003, maar als we verder terug graven in de tijd, vinden we nog heel wat meer zaken die vandaag tot de verbeelding spreken. Bovendien vertonen ze vaak heel wat raakvlakken met de sociale geschiedenis van België.

We gaan in dit dossier op zoek naar de wortels van het jeugdtoerisme. Wanneer vertrokken kinderen en jongeren voor het eerst in groep op vakantie? Waarom werd dit georganiseerd en wie nam daarin het voortouw? We vatten de belangrijkste momenten samen die het jeugdtoerisme maakten tot dat wat we vandaag kennen. We doen dit aan de hand van drie vormen van jeugdtoerisme die de geschiedenis hebben gekleurd: vakantiekolonies, kampen van jeugdbewegingen en meerdaagse verblijven van scholen.

De vakantiekolonies

Voor de oorsprong van het jeugdtoerisme konden we terecht bij Martine Vermandere, licentiate Nieuwste Geschiedenis (Ugent), departementshoofd van het Instituut voor Sociale Geschiedenis en auteur van het boek 'We zijn goed aangekomen. Vakantiekolonies aan de Belgische kust (1887-1980)'. Fragmenten uit het boek doorspekken het interview.

VAN 1886 TOT WERELDOORLOG I

Als we onder jeugdtoerisme “het verblijven van kinderen en jongeren in groep op een andere locatie” verstaan, wanneer kunnen we dan spreken over de start?

Het ontstaan van het jeugdtoerisme kan je linken aan de wet op de kinderarbeid van 1889. Vanaf dan was het verboden om kinderen onder de twaalf jaar tewerk te stellen. Die kinderen kregen hierdoor vrije tijd, want onderwijs bestond wel, maar was niet verplicht. Het is pas in 1914 dat de leerplicht werd ingevoerd. Daarvoor bestond enkel de schoolwet die elke gemeente verplichtte over een eigen lagere school te beschikken die gratis onderwijs verschafte aan iedereen, inclusief de armen. Om de kinderen niet aan hun lot over te laten, werden initiatieven opgericht onder de naam vakantiekolonies.

“In de zomer van 1886 vertrokken dertig jongens en twee leraren uit een Brusselse basisschool met vakantie in Kortenaeken in het Hageland. Ze sliepen in de plaatselijke herberg op strozakken en baadden in de Velp. Deze eerste bescheiden vakantiekolonie was een initiatief van dokter en gemeenteraadslid Florimons Kops.

Waarom werden de vakantiekolonies precies georganiseerd?

De belangrijkste doelstelling was het verbeteren van de gezondheidstoestand, maar de vakantiekolonies dienden ook andere doelen. Zo kwamen gezonde kinderen ten goede aan onze economische en militaire belangen en waren de kolonies de ideale gelegenheid om ‘de ziel van het kind’ te winnen. Daarnaast waren de vakantiekolonies ook een garantie voor een veiligere maatschappij. Kinderen hingen niet rond op straat.

“Tot 1914 was België van alle geïndustrialiseerde westerse landen de natie waar de werkdagen het langst en de salarissen het laagst waren. In 1831 woonde 28 % van de bevolking in de stad, in 1910 was dat al 64 %. Vooral de Brusselse arbeiders leefden in mensonwaardige omstandigheden. De slechte behuizing zorgde voor de verspreiding van ziektes. De overheid vreesde vooral voor tuberculose. De economische gevolgen waren desastreus. Hoewel de tbc in alle lagen van de bevolking voorkwam, waren de laagste sociale klassen de meest kwetsbare. Een eenzijdige voeding zorgde bij hen voor een zwakke fysieke conditie. In de slecht verluchte arbeiderswoningen waar iedereen dicht op elkaar leefde, kon de toring zich makkelijk verspreiden. De burgerij aanzag de slechte huisvesting van arbeiderswoningen overigens ook als moreel verwerpelijk, omwille van de ermee geassocieerde losheid van zeden.”

“Kinderen kregen zo een (her) opvoeding buiten het gezin waardoor verwaarlozing en toekomstige criminaliteit werden voorkomen.”

Wie waren de trekkers van de vakantiekolonies?

Van 1886 tot 1914 was het vooral de burgerij die zich ontfermde over de arbeidskinderen. Ze organiseerden niet enkel de vakantiekolonies, ze stonden ook in voor een groot deel van de financiering. Pas later, naar aanleiding van de Eerste Wereldoorlog, volgde een interventie door de overheid.

“De eerste vakantiekolonies werden georganiseerd door particulieren (vooral artsen, priesters en leraars), liefdadigheidsinstellingen, scholen of verenigingen. Diegenen die profiteerden van het vroege ondernemerskapitalisme, stelden financiën en organisatietalent ter beschikking van de liefdadigheid. Reeds in de eerste helft van de 19de eeuw was een filantropisch netwerk ontstaan voor kinderen in gevaar. Angst voor pauperisme was hun drijfveer, onderwijs voor kinderen en adolescenten hun oplossing.”

Wat was de rol van de ouders in dit verhaal?

Ouders zagen kinderen in de eerste plaats als kostwinners. Over de opvoeding van de kinderen was er geen bemoeienis van buitenaf. Dit veranderde echter in de 19de en 20ste eeuw, o.a. met de wet op de kindbescherming. Dan konden kinderen uit het gezin onttrokken worden en eventueel naar vakantiekolonies gestuurd worden.

“Door het aan banden leggen van de kinderarbeid zag men kinderen niet meer als een directe bron van inkomsten, maar als toekomstig kapitaal waarin men moest investeren. Daarom begon men kinderen te beschermen, waarmee men tegelijk de maatschappij tegen hen beschermde. Voorheen hadden ouders alle macht over hen. Door de wet op de kindbescherming van 1912 konden ouders ontzet worden uit hun ouderlijke macht wanneer de gezondheid, zedelijkheid of veiligheid van het kind in gevaar was.”

Hoe moeten we ons zo'n verblijf voorstellen?

De kinderen werden naar de kolonies gestuurd met de bedoeling om hun gezondheid te verbeteren. Daarom bestonden de activiteiten vooral uit eten en bewegen. Zieke kinderen kwamen er natuurlijk niet in, die werden naar afzonderlijke zeehospitaal gestuurd.

“Op elke locatie logeerden gedurende veertien dagen om de beurt twee brigades, bestaande uit dertig meisjes of jongens, onder leiding van twee leerkrachten. Die moesten echter hun rol van strenge leraar of lerares tijdens het schooljaar inruilen tegen een eerder familiale relatie met de logeetjes.”

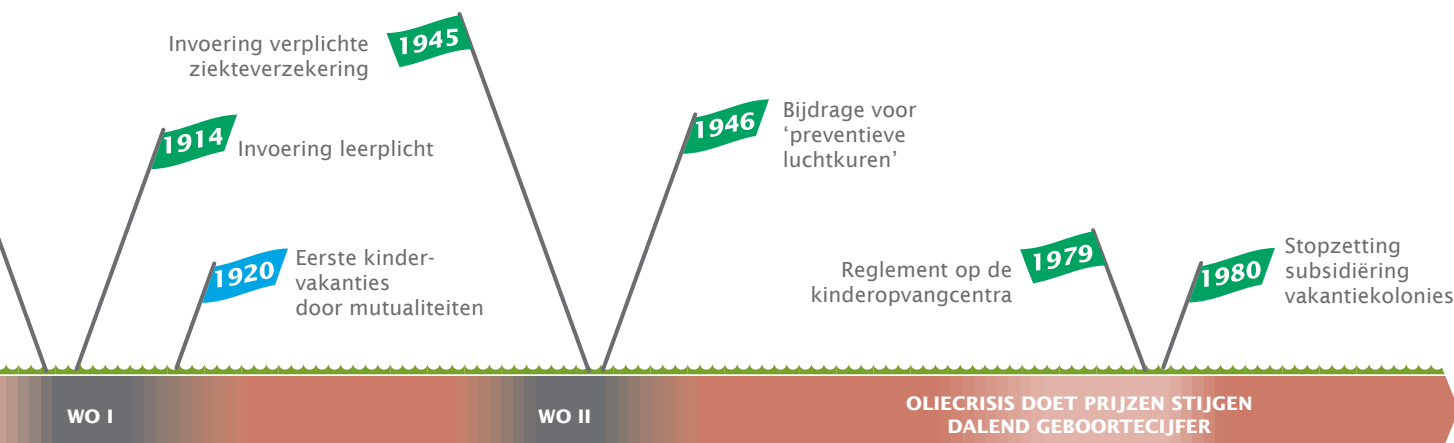

De activiteiten bestonden vooral uit eten en bewegen.

MAALTIJDEN IN EEN SCHOOLKOLONIE IN KNOKKE

- **OM 7u ONTBIJT:** koffie met melk en boterhammen. De zwakste kinderen krijgen een ei en een tas melk.
- **OM 10u:** een glas stout (donkerbruin bier) en een snoep
- **OM 12u30 DINER:** soep, vlees, aardappelen, groenten, brood, bier en dessert
- **OM 16u30 VIERUURTJE:** een glas bier of een tas koffie met melk en twee boterhammen
- **OM 19u30 SOUPER:** varieert, afwisselend eieren met boterhammen met een glas bier, chocolademelk met brood en boter, gebakken aardappelen met wat vlees enz.

Uit: Achille Van Lede, *Les colonies scolaire: historique et organisation*, Brugge: Daveluy et Froment, 1902, p.22-23.

De vroegere vakantiekolonie in Russeignies, is vandaag gekend als jeugdverblijf Liedericq, le petit géant.

Het verblijf van drie maanden kon op doktersadvies verlengd worden.

“Kinderen met tbc, scrofulose en rachitis (een kromgroei van de beenderen veroorzaakt door gebrek aan zonlicht) kwamen in zee-hospitalen terecht. Die werden tussen 1860 en 1880 in Europa opgericht met giften van filantropen om zieke kinderen uit de grootsteden voor een langere tijd naar de kust te sturen, waar ze in een meer hygiënische en dus gezondere omgeving konden opgroeien.”

TUSSEN DE TWEE WERELDOORLOGEN

Wat was de invloed van Wereldoorlog I op de ontwikkeling van de vakantiekolonies?

Door de oorlog was het onveilig – vooral aan de kust – waardoor niemand de kinderen op kolonie durfde te sturen. Bovendien waren de middelen van de gemeenten en de private initiatieven onvoldoende om de kolonies te bevoorraden. De vakantiekolonies werden daardoor voor beperkte tijd opgeschort.

Door de stijging van het aantal tuberculoseslachtoffers werd echter snel opnieuw ingezet op de vakantiekolonies. Ze werden buiten de frontgebieden georganiseerd en konden gebruik maken van de ingevoerde levensmiddelen van het NHVC. Zo nam het aantal kolonies tijdens de Eerste Wereldoorlog aanzienlijk toe.

“Het probleem van de voedselbevoorrading maakte de vrees voor een hongersnood reëel. Eind oktober 1914 ontstond een landelijke organisatie: het Nationaal Hulp en Voedingscomité (NHVC). Het NHVC slaagde er, na moeizame onderhandelingen met de Duitse bezetter, in om het verbod op de invoer van levensmiddelen ongedaan te krijgen.”

Werd de overheidsinterventie na de oorlog behouden?

Meer nog, alles kwam in een stroomversnelling omdat men de meerwaarde van de vakantiekolonies aan de lijve ondervonden had. Vernielde kolonies werden waar mogelijk opnieuw opgebouwd en het aanbod werd gevoelig verhoogd.

“Om het netwerk van hulpverlening na de oorlog niet te laten verloren gaan, diende Henri Jaspar, de katholieke minister van Binnenlandse zaken, wetsvoorstellen in tot de oprichting van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn (NWK, de voorloper van Kind en Gezin). Het NWK moest de kwaliteit van kinderverzorging en -bescherming garanderen.”

Welke invloed had de evolutie van het onderwijs op de ontwikkeling van de vakantiekolonies?

Een belangrijk moment is de invoering van de leerplicht (1914) en daarmee samenhangend de wet op het medisch schooltoezicht. Het medisch schooltoezicht werd opgericht om de kritiek tegen te gaan dat de leerplicht voor kinderen tot ongezonde situaties zou leiden. De instantie werd vervolgens de belangrijkste doorverwijzer naar de kolonies.

“Men wou de kinderen vooral een gezonde levenshouding aanleren. Uit een enquête in 1923 in enkele NWK-kolonies bleek dat van de 470 ondervraagde kinderen amper 102 hun tanden dagelijks poetsten, 110 slechts af en toe en 258 nooit. 438 kinderen namen wekelijks een bad, 15 af en toe en 17 nooit. 220 kinderen hadden tandcariës (tandbederf) en hadden samen 925 tanden die moesten behandeld worden.”

“De meeste kinderen verbleven er doorgaans drie maanden, maar dit kon op doktersadvies voor dezelfde duur verlengd worden. Het verblijf bleef dus niet beperkt tot de vakantieperiode.”

“Door de leerplicht werd in de kolonies nu ook onderwijs gegeven. Veelal in openlucht. Toch bleef het lichamelijke aansterken het enige doel en werd onderwijs enkel verstrekt om de leerachterstand te voorkomen.”

Wat was de rol van de mutualiteiten?

De mutualiteiten werden in 1851 erkend door ‘de wet op maatschappijen voor onderlinge bijstand’ en hadden net als de spaarkassen de opdracht de arbeiders op het juiste pad te houden. Voor het jeugdtoerisme speelden de mutualiteiten pas een rol na 1920. Dan namen de mutualiteiten grotendeels de taken van de liefdadigheidsorganisaties over.

“In 1920 bepaalde de overheid dat mutualiteiten een familiaal gegeven moesten worden, waardoor het hele gezin via de vader rechten kreeg. De vrouwen opereerden nu binnen de gezinskassen en richtten er specifieke vrouwendiensten op zoals zuigelingenraadplegingen. Omdat het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn toelagen gaf in verhouding tot het aantal aanwezige kindjes op de raadpleging, ontstond een concurrentiestrijd tussen het Nationaal Verbond der Christelijke Vrouwengilden, opgericht in 1920, en de socialistische Vooruitziende Vrouw, gesticht in 1922. Die ‘strijd om de wiegen’ breidde zich uit naar de schoolkinderen. Mutualiteiten voerden propaganda met allerhande praktische voordelen, zoals een premie

De groeiende afkeer van hun massale en uniforme aanpak gaf de vakantiekolonies de doodsteek.

en een kinderuitzet bij geboorte. Ook goedkope kindervakanties werden voortaan aangeboden als voordeel van het lidmaatschap."

WERELDOORLOG II EN WAT VOLGT

Was de situatie tijdens Wereldoorlog II gelijklopend met de situatie met Wereldoorlog I? Konden m.a.w. de vakantiekolonies hun werking gewoon verderzetten?

De vakantiekolonies konden – opnieuw na een korte onderbreking – inderdaad hun werking gewoon blijven verderzetten. De ouders waren niet onmiddellijk enthousiast om hun kinderen op pad te sturen, maar hadden eigenlijk weinig keuze.

"Door de razendsnelle Duitse opmars na 10 mei 1940 ontstond er paniek en kwam er een ongeziene vluchtelingenstroom op gang. Op 14 mei 1940 kreeg het NWK van het ministerie van volksgezondheid het bevel de kolonies te ontruimen. Vanaf juli van datzelfde jaar besliste het NWK opnieuw openluchtkuren te organiseren in de eigen instellingen in Cortil-Noirmont en Heide-Kalmthout. Ook de door het NWK aangenomen kolonies van Wezenbeek, Vlimmeren, Berlaar en Herent zetten tijdens de oorlog hun activiteiten voort. Ouders aarzelden eerst om van hun kinderen te scheiden, gezien de gebeurtenissen in mei 1940, maar voelden zich er door de dreigende ondervoeding toch toe genoodzaakt. De kinderen kregen immers een aanvullend rantsoen in de kolonies. Het aantal beschikbare plaatsen was opnieuw al gauw ontoereikend. Het NWK overwoog eerst om zelf tijdelijke kolonies op te richten, maar besloot om materiële en organisatorische redenen private instellingen aan te moedigen."

Hoe evolueerden de vakantiekolonies na de oorlog?

Na de oorlog kenden de vakantiekolonies eerst nog een sterke groei, maar daarna werden ze door de verbeterende gezondheidstoestand langzamerhand overbodig. Ondanks enkele inhoudelijke bijstellingen daalde vanaf midden de jaren zeventig onherroepelijk het aantal deelnemers. Hiervoor liggen diverse redenen aan de basis, maar de stijgende welvaart is de belangrijkste.

"Na de oorlog verloor tuberculose zijn dodende greep waardoor de vakantiekolonies een meer pedagogische oriëntatie kregen, hoewel het hygiëneaspect nooit volledig verdween. Het begrip gezondheid werd voortaan ook ruimer gedefinieerd, waardoor het doelpubliek verder kon worden uitgebreid. De Wereldgezondheidsorganisatie stelde immers in 1948: 'gezondheid is niet alleen de afwezigheid

van ziekte of gebrek, maar is ook een situatie van volledig fysiek, psychisch en sociaal welbevinden."

"Op 21 maart 1945 voerde de overheid de langverwachte verplichte ziekteverzekering in voor arbeiders en bedienden. De sociale zekerheid moest een einde maken aan liefdadigheid en zorgde voor uitkeringen bij werkloosheid, invaliditeit, arbeidsongevallen en -ziekten, ziekten in het algemeen, alsook voor kindergeld, pensioenen en het jaarlijks vakantiegeld. Léon-Eli Troclet, de socialistische minister van arbeid en sociale voorzorg, besliste dat vanaf januari 1946 de mutualiteiten een speciale bijdrage mochten innen voor het organiseren van 'preventieve luchtkuren' voor de kinderen en hun leden. De overheid subsidieerde deze bijdragen. De mutualiteiten werden voortaan de voornaamste organisatoren van vakantiekolonies. Ze breidden de werking ervan uit en professionaliseerden die ook."

"De economische crisis vanaf 1973 deed de prijzen van de vakantiecentra stijgen. Ook de daling van het geboortecijfer zorgde voor minder vakantiegegers. Daarnaast groeide het aanbod aan vrijetijdsbesteding voor jongeren en verkozen vele ouders de speelpleinwerking dicht bij huis. De toenemende kritiek op de verzuiling werkte ook het voorbehoud tegen vakantiekolonies in de hand. Door de groeiende welvaart en de kleinere gezinnen, maakte de idee dat kinderen individuele aandacht nodig hadden, opgang. De begrippen 'vakantie' en 'kolonie' stonden altijd haaks op elkaar, maar de groeiende afkeer van hun massale en uniforme aanpak gaf hen, waarschijnlijk nog meer dan de stopzetting van de subsidies in 1980, de doodsteek."

Welke bestemming hebben de gebouwen daarna gekregen?

De gebouwen die niet werden gesloopt, kregen andere functies zoals opvangcentra of worden vandaag gebruikt als volwassena- of jeugdverblijf. Voor een overzicht van de vakantiekolonies, foto's, audio- en videomateriaal kan je terecht op de website www.vakantiekolonies.be.

"Uit getuigenissen bleek dat reeds lang voor 1980 kinderen in permanente schoolkolonies terecht kwamen door familiale problemen, een overlijden, een ongeval, ziekte of werkloosheid van de ouders. Ook de jeugdrechtsbank verwees steeds meer kinderen door naar deze kolonies. In de nieuwe visie op hulpverlening, moest de gezinsvervangende structuur echter kleinschalig, vraaggestuurd, gezinsgericht en huiselijk zijn en hadden de kinderen recht op privacy. De grootschalige kolonies met hun kazerneachtige slaapzalen en kolossale refters voldeden dan ook niet langer aan deze meer kindgerichte aanpak. Een werkgroep binnen NWK formuleerde voorstellen die leidden tot het reglement op de kinderopvangcentra van 1979. Veel permanente kolonies verdwenen hierdoor."

De jeugdbewegingen

Vandaag maken jeugdbewegingen intens gebruik van de infrastructuur voor jeugdtoerisme. Hoe was dit vroeger? Om antwoord te geven op die vraag gaan we eveneens terug in de tijd.

VOORLOPERS IN DE 19E EEUW

Hoewel de oprichtingsdata van de jeugdbewegingen te situeren vallen in de eerste helft van de 20e eeuw, kunnen we de voorlopers ervan veel vroeger situeren, nl. als uitloper van de industriële revolutie, halverwege de 19e eeuw. Het was een zware periode voor arbeiders en kinderen. Er werd zes dagen op zeven gewerkt, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, vaak in slechte werk- en leefomstandigheden. Om komaf te maken met de sociale wan-toestanden die daaruit voortvloeiden, werden diverse bewegingen opgezet: de arbeidersbeweging, de vrouwenbeweging en de beweging voor de bescherming en rechten van het kind.

Uit vrees dat kinderen het slechte pad zouden kiezen, richtte de Kerk samen met de rijke burgerij patronaten op. Dit waren parochiale jeugdverenigingen met als doel de volksjeugd te beschermen tegen verlokkingen van de verderfelijke buitenwereld. Van de jongeren werd weinig inbreng verwacht. Het waren verenigingen voor de jeugd en niet door de jeugd. Jeugdbewegingen kan je het daarom niet echt noemen. Elke zondag - de enige vrije dag van de arbeids-

kinderen - vond het patronaat plaats. In de voormiddag werd naar de ochtendmis gegaan. In de rest van de voormiddag en tijdens de namiddag volgde onderwijs waarbij godsdienst niet kon ontbreken. 's Avonds werd afgesloten met het Lof en spel (binnen- en gezelschapspelen).

KATHOLIEKE ACTIE

Vanaf de industriële revolutie verloor de Kerk echter geleidelijk haar dominante positie in de maatschappij. Oude maatschappelijke verhoudingen en structuren brokkelden af en nieuwe maatschappelijke blauwdrukken kwamen op zoals het liberalisme, nationalisme en socialisme. Het individu werd afhankelijker van staat, zuil en school. De Kerk geraakte in crisis, zag het aantal priesterwijdingen dalen en vreesde voor een algemene zedenverwilder- ing door o.a. de opkomst van de cinema en de dancings. Die tendens wilde de Kerk (o.l.v. Paus Pius X) de kop indrukken met de Katholieke Actie (1922), een brede uitnodiging aan de gelovigen tot actief lidmaatschap en geloofsverkondiging. De Katholieke Actie richtte zich op de gewone mens, maar ook op de jeugd. Die focus op jeugd zorgde voor de verdere ontwikkeling van de Vlaamse jeugdverenigingen. Diverse standenverenigingen werden opgericht (de VKAJ voor de arbeidersjeugd, de BJB voor de boerenjeugd en de KSA voor de studenten) en ondergebracht in één koepel, het Jeugdverbond voor Katholieke Actie (JVKA).

Ook de patronaten sloten zich bij de JVKA aan, al heerste daarrond de nodige spanning. De patronaten bereikten alle jeugd tot 14 jaar (ongeacht hun afkomst) en konden niet direct ingezet worden voor de Katholieke Actie. Daarom werd hen de taak toebedeeld de jeugd klaar te stomen voor "het echte Katholieke Actiewerk" in de verschillende standsverenigingen (KLJ, KSA, BJB). De secretaris van het JVKA, Jos Cleymans, was het daar echter niet mee eens en vond dat het patronaat moest uitgroeien tot dé jeugdbeweging van de Katholieke Actie. Het verschil in visie heeft meerdere jaren aangesleept, maar uiteindelijk is uit de patronaten toch de Chiro gegroeid.

In het interbellum kende ook de socialistische arbeidersjeugd een sterke ontwikkeling. Aanleiding hiervoor was de invoering van de 48-urenweek in 1921. In die periode zagen de Rode Valken en de syndicale jeugd het levenslicht.

En de scouts? De eerste Belgische groepen zijn ontstaan omstreeks 1911 en rekruteerden vooral in het burgermilieu. In de beginjaren waren de groepen Belgisch, zelfs franskiljons. Vanaf 1926 evolueerde dit en trad de vervaamsing en democratisering in. Dit leidde bijv. tot de naamswijzigingen VVKS (Vlaamse Vereniging voor Katholieke Scouts) en VVKM (Vlaams Verbond voor Katholieke Meisjesgidsen).

JEUGDBEWEGINGEN IN EEN MEER DIVERS JEUGDWERKLANDSCHAP

Na de Tweede Wereldoorlog zette het moderniseringsproces zich verder. De economie groeide en de koopkracht en vrije tijd van de burgers nam verder toe. De verzorgingsstaat ontwikkelde zich, waardoor het aantal sociale voorzieningen steeg en voor iedereen toegankelijker werd.

De jeugdbewegingen waren erg sterk tot en met de jaren '60. Daarna verloren de jeugdbewegingen hun monopolie op de vrijetijdsbesteding van de jeugd door de toename van de vrije tijd en het commerciële aanbod, maar ook door de sterke ontwikkeling van de sportsector. De term 'niet-georganiseerde jeugd' deed zijn intrede. Om die jongeren een zinvolle vrijetijdsbesteding te geven, werden nieuwe methodieken ontwikkeld. De eerste jeugdhuizen zagen het daglicht.

Van 1965 tot 1980 zagen alle traditionele jeugdbewegingen hun ledenaantal dalen en hun maatschappelijke relevantie afnemen. Het jeugdwerkzorgwerk nam de rol in belangrijke mate over, maar ook het onderwijs kreeg steeds meer een belangrijke rol toebedeeld. Ook het vrijetijdsaanbod, gesubsidieerd door de overheid nam toe. Jeugdateliers, jeugdmuziekscholen en jeugdgezelschappen voor amateuristische kunstbeoefening werden opgericht.

Pas vanaf 1980 profileerden jeugdbewegingen zich meer en meer als kinderbewegingen omdat het steeds moeilijker werd om jongeren te bereiken en te boeien. De jeugdbewegingen herdachten hun methodieken en herwonnen hun zelfvertrouwen, het ledenaantal groeide opnieuw.

DE EERSTE KAMPEN

Uit de ontstaansgeschiedenis van het jeugdwerk blijkt dat op kamp gaan vroeger verschilt met op kamp gaan vandaag. Zo waren jeugdbewegingen zoals scouts, KSA, KAJ en KLJ vooral gericht op jongeren, niet

op kinderen. Het programma was bijgevolg ook verschillend. Het vormende was belangrijker dan spel en plezier. Bovendien was het tot de jaren '60 binnen alle jeugdbewegingen ook ondenkbaar dat meisjes en jongens samen op kamp of cursus zouden gaan. Verschillende bronnen geven ons hiervan een beeld.

Uit de geschiedenis van de scouts halen we het volgende: "1907, eerste proefkamp van Baden-Powell met een twintigtal scouts op het eiland Brownsea; de geboorte van scouting! Verder lezen we op Wikipedia: "onder leiding van de Engelse generaal Robert Baden-Powell zouden ze gaan kamperen, iets wat in die tijd alleen door zwerfers en militairen gedaan werd. Na aankomst werden de 22 jongens in vier patrouilles ingedeeld, elk met een dierennaam. Die indeling was hun niet vreemd, want thuis speelden ze ook vaak in groepjes. Maar dat ze zo ook samen zouden werken, eten en slapen en dat één van hen de patrouilleleider werd, was toch wel nieuw."

In het boek ter gelegenheid van 50 jaar KSA Noordzeegouw lezen we: "Na de Eerste Wereldoorlog willen veel jeugdbewegingen er niet meer op uit trekken, maar helpen aan de opbouw van de maatschappij. Vanaf dan ontstaan de woorden en begrippen 'leuzen, kreten, uniform en kamp'." Ontspanning, spel en plezier stonden in de beginjaren niet centraal, algemene vorming wel. Vandaar dat we bij KSA ook lezen: "er is nood aan een zomertehuis, een kaderhuis". Het is pas na de Tweede Wereldoorlog dat het kampverhaal evolueert naar wat we vandaag kennen. In het novembernummer van Hernieuwen 1947 staat: "De nieuwe vrije tijd, in alle betekenissen van het woord, is minder gunstig uitgevallen voor KSA dan men het onder de oorlog had gedroomd! Er is nieuwe jeugd gegroeid en die wil erop uittrekken." Zo is er in KSA veel aandacht voor kampmogelijkheden.

Het bivak bij de Chiro dateert van 1938 wanneer de nieuwe nationale proost van de patronaten een studiekering oprichtte die zich verder moest buigen over de ingezette vernieuwingsoperatie. Het is die studiekering die de patronaten doopte tot

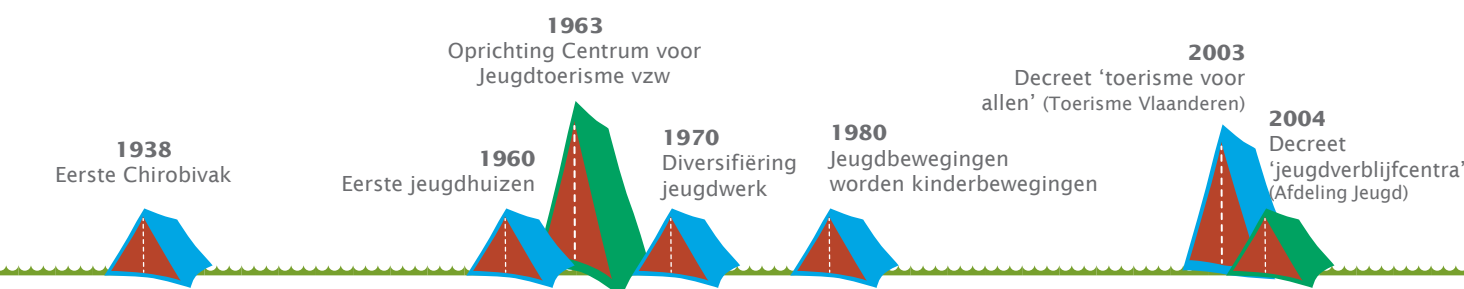
Chirojeugd en besliste om het bivak van de Jonge Wacht (patronaat van de noorderburen) over te nemen. In het geschiedenisoverzicht van Chiro lezen we: "Op zo'n bivak staat de beleving van de natuur en het samenleven in groep centraal. Het versterkt het familiale gevoel dat ook in het patronaat aanwezig was. De meeste groepen trekken in de zomer ongeveer 8 dagen op kamp. Tijdens de bivak leeft de groep samen als een grote familie. In de beginjaren gaan groepen enkel in gebouwen op kamp, niet in tenten."

Naast de kampen organiseerde Chiro vormingscursussen om de Chirogeest te verankeren. Dit gebeurde zowel 's avonds als tijdens meerdaagse initiatieven. Het eerste leidersbivak vond plaats in 1945. De nood aan een eigen opleidingscentrum groeide, jeugdverblijfscentrum Heibrand in Westmalle werd aangekocht en in 1954 werd er de eerste meerdaagse cursus georganiseerd. In de jaren '70 werd het patrimonium uitgebreid met enkele nieuwe verbondshuizen.

Uit de geschiedenis van KLJ blijkt niet zo duidelijk wanneer meerdaagse initiatieven precies hun intrede deden. We lezen wel: "Vanaf het najaar van 1929 krijgen de retraites een plaats in de werking van de BJB. De retraites vinden meestal plaats in colleges of kloosters bij de paters." Verder is er melding van twee bedevaarten naar Lourdes.

CJT, UIT DE JEUGDBEWEGING GEGROEID

Nog voor Centrum voor Jeugdtoerisme in 1963 vorm kreeg, werden initiatieven genomen om jeugdgroepen te helpen bij de organisatie van hun kampen. Een ooggetuigenverslag uit die tijd krijgen we van Herman Verwaetermeulen, voortrekker en oprichter van CJT. Het verhaal wordt aangevuld door Ward Poppe, beheerder bij Centrum voor Jeugdtoerisme, eerst te Westouter, later te Mechelen, Leuven en Merelbeke. Gedurende een aantal jaren werkte hij deeltijds bij CJT en realiseerde een aantal jeugdprojecten met steun van de overheid.

Op een bivak staat de beleving van de natuur en het samenleven in groep centraal.

De zoektocht naar geschikte plaatsen diende elk jaar opnieuw te gebeuren.

Het aanbod van CJT vzw bestond in de beginjaren vooral uit zeer eenvoudige kamphuizen.

“Jeugdbewegingen in West-Vlaanderen waren meer geografisch geïsoleerd dan jeugdbewegingen uit andere provincies”, steekt Herman van wal. “Het organiseren van kampen was hierdoor minder evident. Bossen waren er in Antwerpen en Limburg, maar amper in West-Vlaanderen. De Nationale Dienst voor de Jeugd waar tenten konden ontleend worden, lag in het verre Brussel. Om op kamp te kunnen gaan, waren jeugdbewegingen uit West-Vlaanderen verplicht zelf op zoek te gaan naar geschikte plaatsen. Die zoektocht diende elk jaar opnieuw te gebeuren, want een inventaris van geschikte plaatsen was er niet.”

“Om het isolement en de praktische besommeringen te doorbreken, nam Jos Verstraete (gouwproost van KSA) verschillende initiatieven”, doet Herman z’n verhaal. “Hij richtte het Werk der Hemen op en realiseerde daarmee jeugdverblijfcentrum Monsalvaet in Westouter. Voor de jongknapen richtte hij elke zomer een soort mobiele kampplaats in waar jongknapengroepen uit de gouw enkele dagen konden verblijven. Wij, met KSA Sint-Andriesbond, maakten van dit initiatief, gekend onder de naam Vogelzang, gretig gebruik.”

“Begin de jaren ‘50 vroeg Jos aan onze KSA Sint-Andriesbond om een modeltrektocht naar Nederland te organiseren. Omdat ik als enige Brugse student over een brommertje beschikte, was ik mobiel en rolde ik in het verhaal van het jeugdtoerisme zonder het goed te beseffen”, verklaart Herman zijn rol. “De bedoeling van de trektochten was het uitbreiden van de jeugdcontacten met Nederland en het ondersteunen van de ABN-campagne (Algemeen Beschaafd Nederlands).”

“De gowleiding vroeg om het initiatief uit te breiden”, vertelt Herman. “Dit resulteerde in de oprichting van de Werkgroep Zeeuws-Vlaanderen, die al snel een vzw werd en waaruit vervolgens het CJT is gegroeid. De gowleiding wilde verder dat de werkgroep functioneerde zoals de Werkgroep Frans-Vlaanderen, waarmee men met jaarlijkse leiderskampen uit Monsalvaet het isolement naar het zuiden wilde doorbreken.”

“Na verkenningen ter plaatse met groepsbezoeken in 1956, proefkampen in 1957 en het sturen van jeugdfanfares uit Sint-Niklaas en Brugge werd een oude speeltuin in Hulst opgekocht door Scouting Nederland. In 1958 kampeerden op zeven plaatsen rond de stad ruim 2 000 leden uit diverse jeugdbewegingen. Dit duurde zo tien jaar”, gaat Herman terug in de tijd. “Hoewel de klem-

toon van de initiatieven op het culturele lag, bleek dat groepen vooral voor het sociaal toerisme, voor de infrastructuur kwamen”, legt Herman uit. “Een ware bekering!”

“De gowleiding stuurde aan om de Werkgroep Frans-Vlaanderen te integreren in de Werkgroep Zeeuws-Vlaanderen. Uit die integratie ontstond de Werkgroep Nederland, met kamphuizen in Nederland, Frans-Vlaanderen en in de Voerstreek. Vandaaruit groeide vervolgens een kamphuizen netwerk in Vlaanderen. De vzw paste zich telkens aan en werd uiteindelijk Centrum voor Jeugdtoerisme”, duidt Herman de verdere evolutie.

“Tot de jaren ‘60 was het binnen alle jeugdbewegingen ondenkbaar dat meisjes en jongens samen op kamp of cursus zouden gaan.”

“Het aanbod van CJT vzw bestond in de beginjaren vooral uit zeer eenvoudige kamphuizen”, vult Ward aan. “Subsidies werden niet of nauwelijks toegekend. De eerste huizen die aanzienlijke subsidies kregen waren die van de scouts en later de Chiro.”

“Een kantelmoment voor CJT was de beslissing in 1967 van de Katholieke Jeugdraad om CJT aan te duiden als tussenfiguur voor het jeugdtoerisme”, verwijst Ward naar een belangrijk moment. “Concreet betekende dit dat jeugdverblijfcentra enkel via CJT subsidie konden aanvragen bij het Commissariaat-Generaal voor Toerisme. Een nieuwe boost volgde wanneer in 1978 het Commissariaat-Generaal grotere budgetten ter beschikking stelde voor het jeugdtoerisme”, gaat Ward verder. “CJT kreeg vooral directe investeringen waardoor bijv. De Lork en Het Laathof het levenslicht zagen.”

“Een derde belangrijk moment voor CJT was de erkenning vanaf 2005 als ondersteuningsstructuur door Afdeling Jeugd. Hierdoor werd CJT voor het jeugdtoerisme een volwaardige partner voor de overheid, net zoals Vlaamse JeugdHerbergen en ADJ”, rondt Ward het verhaal af.

Scholen op uitstap

Scholen die zeeklassen, bosklassen of andere themaklassen organiseren, vormen voor heel wat jeugdverblijfcentra een belangrijke doelgroep. Vanwaar komt die traditie? Waarom trekt het onderwijs er op uit? Om antwoord te krijgen op die vragen, doken we niet in de archieven, maar gingen we langs bij Marina Claes, directeur van de Vereniging Openluchtklassen (VOK).

Zijn de openluchtklassen pas ontstaan bij de oprichting van de vzw?

Neen, toen onze vzw werd opgericht in 1963, waren sneeuw- en openluchtklassen absoluut niet nieuw. Het is wel zo dat met de oprichting van de vzw de diverse initiatieven beter werden gestructureerd en zijn kunnen uitgroeien tot datgene wat we vandaag aanbieden.

Wat was de aanleiding om de openluchtklassen te organiseren?

De openluchtklassen komen overgewaaid uit Frankrijk. Daar wilde men, kort na de Tweede Wereldoorlog, meer lichamelijke opvoeding integreren in het onderwijssysteem.

Een eerste experiment onder leiding van de Franse arts Max Fourestier was het invoeren van het halvedagsysteem. In de voormiddag was er school en in de namiddag sport en lichamelijke oefening. Door de bemoedigende resultaten - de gezondheidstoestand en de fysieke conditie gingen erop vooruit, zonder op intellectueel vlak in te boeten - kon een tweede experiment opgezet worden. In 1953 trokken zo voor het eerst 32 leerlingen met hun klastitularis en een sociaal assistente op sneeuwklassen. Het experiment had opnieuw succes en kreeg internationale navolging. In 1959 werd dan een eerste Frans-Belgisch initiatief genomen en vertrokken de eerste leerlingen uit Luik en Brussel met leerlingen uit Parijs naar de Alpen.

Wat waren de doelstellingen van de openluchtklassen?

De Tweede Wereldoorlog had de bevolking zwaar getroffen en de Franse overheid wilde extra aandacht geven aan het welzijn van

de zwakste Franse burgers. Lichamelijke opvoeding stond hierbij centraal in het gezondheidsbeleid en kinderen waren daarin de belangrijkste doelgroep. Verder was lichamelijke opvoeding ook een belangrijke pedagogische methode om jeugdcriminaliteit te vermijden.

Als we de sociale geschiedenis van België bekijken, waren leerkrachten, samen met dokters en priesters, de drijvende krachten achter de vakantiekolonies. Zijn de vakantiekolonies de voorlopers van de meerdaagse schoolverblijven vandaag?

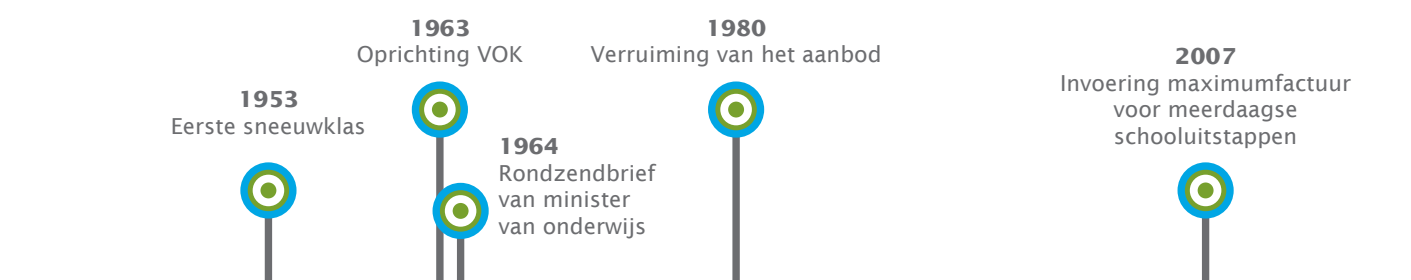
De doelstellingen zijn inderdaad wat gelijklopend, maar toch passen de openluchtklassen eerder in de traditie van de openluchtscholen en de preventieve luchtkuren. Openluchtklassen zijn verschillend met vakantiekolonies in die zin dat het niet om vakantie gaat, maar wel om een evenwicht tussen ontspanning en inspanning. De klemtoon bij openluchtklassen ligt op het organiseren van klassen, niet op vakantie.

Werden openluchtklassen oorspronkelijk enkel in het buitenland georganiseerd?

Neen, in Vlaanderen bestonden ook initiatieven zoals zee- en bosklassen met een zelfde doelstelling als de sneeuwklassen. Bronnen tonen aan dat klassen er in de jaren '50 al voor enkele dagen op uit trokken en ook het stedelijk onderwijs in Antwerpen organiseerde al in 1962 zeeklassen en in 1963 bosklassen.

Zijn de sneeuw-, bos- en zeeklassen altijd voor alle leerlingen toegankelijk geweest?

Neen, als we in de statistieken duiken, stellen we vast dat in de beginjaren (schooljaar 1962-1963) niet de helft van de klas aanwezig was. Daarna is dit gestegen tot 90 % (schooljaar 1966-1967). Vandaag is het nog steeds de bedoeling dat iedereen kan deelnemen aan de openluchtklassen, maar we merken dat steeds meer principiële bezwaren van ouders dit in de weg staan. Vooral de toenemende culturele diversiteit in de scholen is hiervan de oorzaak.

Openluchtklassen vormen een krachtige leeromgeving.

Wat was de rol van de Belgische overheid?

Pas nadat het fenomeen openluchtklassen verder uitgebreid kwam er inmenging van de overheid. En dat was nodig. Er was namelijk nood aan duidelijkheid over het statuut en de waarde van de initiatieven.

De openluchtklassen zijn vanuit de overheid altijd ondersteund geweest. Dat blijkt uit een rondzendbrief (1964) van het ministerie van openbaar onderwijs en cultuur, waarin staat dat openluchtklassen in het onderwijs moeten worden aangemoedigd.

Ook vandaag blijft de overheid de meerwaarde van de openluchtklassen erkennen, al stond de invoering van de maximumfactuur daarop een beetje haaks. Het staat namelijk vast dat het financiële aspect voor geen enkel kind een belemmering vormde. De school loste dit altijd op een discrete manier op.

Zijn de doelstellingen van de openluchtklassen doorheen de tijd geëvolueerd?

De doelstellingen zijn moderner verwoord, maar inhoudelijk is er niet zoveel gewijzigd. Het groepsgebeuren, de andere omstandigheden, de andere manier van leven ... is tot op vandaag nog altijd een verrijking in de opvoeding van kinderen. Openluchtklassen vormen gewoon een krachtige leeromgeving.

Is het aanbod en de inhoud ook ongewijzigd gebleven?

Neen, de deelname van het aantal leerlingen aan de openluchtklassen is in de jaren '80 sterk toegenomen, waardoor we verplicht waren extra aanbod in België te voorzien. Zo hebben we heel wat nieuwe Vlaamse jeugdverblijfscentra opgenomen in ons aanbod. Na de invoering van de maximumfactuur is dat opnieuw gedaald, maar vandaag blijft het stabiel.

Inhoudelijk zijn we altijd blijven vernieuwen. Vroeger had je vooral de bos- en zoekklassen, maar vandaag is dit uitgebreid met diverse andere thema's, waarvan de sportklas, vaarklas, natuurklas, ruimteklass, boerderijklas en fruitklas enkele voorbeelden zijn.

Kinderen verbleven soms meerdere weken in een vakantiekolonie. Was dit ook zo bij de openluchtklassen?

Het experiment in Frankrijk was gestart met vier weken, maar in België is dit altijd korter geweest. Een bewijs vind je in dezelfde rondzendbrief van 1964 waarin de duur werd vastgelegd op minstens tien en ten hoogste dertig dagen. Met de overheveling van de bevoegdheid onderwijs naar Vlaanderen is die manier van werken verdergezet, dit tot de invoering van de maximumfactuur. Scholen hebben hun programma door de maximumfactuur moeten herzien. Sommige scholen hebben hun sneeuwklassen ingeruild voor openluchtklassen in België, andere scholen hebben beknibbeld op het aantal dagen en nog andere scholen hebben de maximumfactuur aangegrepen om de openluchtklassen niet meer te organiseren.

Zijn de kinderen tot slot veel veranderd?

Wanneer de eerste sneeuwklassen werden georganiseerd, waren veel kinderen nog niet op reis geweest, toch niet naar de bergen. Op sneeuwklassen gaan zal toen wel magischer geweest zijn dan voor sommige kinderen vandaag. Het "wauw"-effect van de omgeving zal dus minder zijn, maar dat stoort niet echt. Uiteindelijk blijft dat groepsgebeuren toch een uniek gegeven.

Centrum voor Jeugdtoerisme^{vzw}

Viering 50 jaar CJT

Zaterdag 4 mei verzamelden honderden uitbaters, jeugdwerkers, beleidsmakers, CJT-medewerkers en spelende kinderen voor de viering van 50 jaar CJT. Een sfeerbeeld aan de hand van enkele foto's.

1

2

3

4

5

6

7

8

1 Reeds in de voormiddag werd het speelterrein van domein Ten Berg in Merelbeke ingenomen door Chiro Branst, Scouts Sint-Amansberg en vzw Jong. · 2 Het panelgesprek ging in op een aantal actuele uitdagingen voor het jeugdtoerisme. In HuisWerk 32 bouwen we er op verder. · 3 De vrijwilligers van jeugdverblijfcentrum 't Chiropakskén uit Appelterre maakten op alle aanwezigen indruk met een overheerlijke barbecue. · 4 In mei waren er een drietal dagen waarop je buiten

kon eten. 4 mei was er één van. · 5 De brandweer gaf alle kinderen de kans om te oefenen met de waterslang. · 6 Ook het rolstoelenparcours en de circustechnieken vielen in de smaak. · 7 Heel wat volk kwam een kijkje nemen op het CJT-secretariaat dat voor de gelegenheid was omgedoopt tot expositieruimte "50 jaar CJT". · 8 De dag werd afgesloten met een stukje taart, ook aan de tafel waar de huidige voorzitter van CJT (links) en enkele ex-voorzitters elkaar gevonden hadden.

HUIS IN DE KIJKER

Isara, moeder van De Slikke en De Schorre

Zon, zee en strand. Met die zomerse cocktail kan een weekend, kamp of cursus niet mislukken. Daarom trekken we dit keer naar Sint-Joris, een deelgemeente van Nieuwpoort. Daar bevindt zich Isara, een prachtig landhuis omgevormd tot jeugdverblijf type C voor 60 personen. In 2010 kwamen er op datzelfde domein nog eens twee entiteiten van het type B bij, De Slikke voor 45 personen en de Schorre voor 26 personen. Wie het nog meer zomers wil, kan er tenten bijplaatsen. Laat de zon maar schijnen!

ZELFKOOK ZIT IN DE LIFT

“Omdat we een hotel uitbaten op de zeedijk in

Nieuwpoort-Bad, hebben we altijd ingezet op zeeklassen. Beide accommodaties zijn daarvoor geschikt, maar uit de praktijk blijkt dat Isara, De Slikke en De Schorre toch sneller verhuren”, steekt Peter Claerhout van wal.

“Hiervoor zijn drie redenen. Eerst en vooral is de prijs lager in een jeugdverblijf dan in een hotel door het verschil in comfortniveau en de mogelijkheid tot zelfkook. Verder krijgen groepen hun eigen stekje waardoor een andere sfeer kan gecreëerd worden. Tot slot zijn er in tegenstelling tot een hotel ook minder regels waaraan ze zich moeten houden.”

Dat Isara, De Slikke en De Schorre niet onmiddellijk aan zee liggen is geen probleem, integendeel. “Het programma van de zeeklassen is zeer divers”, legt Peter uit. “Groepen brengen meer tijd door in Nieuwpoort-Stad dan op het

ISARA, DE SLIKKE EN DE SCHORRE
PRAKTISCH

Adres: Brugsesteenweg 19,
8620 Nieuwpoort

Erkenning: type C en B

Totale oppervlakte: 26 000 m²

Capaciteit: 131 binnen + 100 in tenten

Formule: zelfkook en volpension

Website: www.sandeshoved.be

strand. Daar bezoeken ze het Koning Albert I monument, de vismijn, het sluizencomplex enz.”

De ligging van de jeugdverblijven is vanuit dit opzicht beter dan het hotel. “Vanuit het hotel moeten groepen de tram nemen om in Nieuwpoort-Stad te komen. Dit is duurder en tijdsintensiever. Bij het jeugdverblijf ligt alles op wandelafstand, het strand ligt op 4 km en is te bereiken via een prachtige wandelpromenade langs de havengeul.”

ENKELE EXTRA TROEVEN

Omdat de drie jeugdverblijven onder de vleugels van het hotel zitten, is het mogelijk om vanaf 20 personen een traiteurdienst aan te bieden. “In principe worden de jeugdverblijven aangeboden in de formule zelfkook, maar als groepen maaltijden wensen, kunnen we dit aanbieden”, legt Peter de mogelijkheden uit. “De maaltijden worden ter plaatse bereid door het personeel en aangeboden in de eetruimte van de jeugdverblijven.”

Omgekeerd kan het ook. “Als de verblijvende groepen een dag naar zee willen, hoeven ze niet helemaal terug naar het jeugdverblijf. Als groep kunnen ze dan aan een voordeliger tarief eten in het restaurant van het hotel.” Om over voldoende personeel te beschikken, wordt wel gevraagd de maaltijden vooraf te bestellen.

VOOR IEDEREEN WEL IETS

“Bij ons kan iedereen terecht”, beschrijft Peter de doelgroep. “Er is het hotel waar zowel individuele personen als groepen kunnen verblijven, er zijn drie vakantiewoningen (Villa Boreas, Villa Beaufort en Villa Falstaff) gericht op familiegroepen en er zijn drie jeugdverblijven voor jeugdgroepen en scholen.”

“Jeugdgroepen verblijven vooral in de zomermaanden en de week-ends in de jeugdverblijven, maar ook scholen – inclusief het gespecialiseerd onderwijs – vinden gemakkelijk de weg. Zij verblijven vooral in de maanden maart, april, mei, juni en september. Personen met een lichamelijke beperking kunnen niet in de jeugdverblijven terecht. Er is geen lift en alle slaapvertrekken zijn op het eerste verdiep.”

OUD OF NIEUW

Door de ligging aan de kust verhuren de drie accommodaties goed. Isara mag dan oud zijn, een uitdoofscenario is er niet. “We blijven investeren in Isara, al kunnen we er geen nieuw jeugdverblijf van maken. Isara is in vergelijking met De Schorre en De Slikke meer kamphuis, maar blijft ondanks de twee nieuwe jeugdverblijven toch goed verhuren”, legt Peter het verschil tussen de huizen uit.

Investeren in verschillende jeugdverblijven was een bewuste keuze. “De vraag voor Isara was groter dan het aanbod, dus was het logisch om bijkomend te investeren in het jeugdtoerisme”, verklaart Peter de keuze. “Maar om het project rendabel te maken, was de infrastructuursubsidie van 40 % door Toerisme Vlaanderen wel nodig.”

“De prijzen van een jeugdverblijf zijn niet vergelijkbaar met de prijzen van een hotel”, probeert Peter het onderscheid te maken. “In een jeugdverblijf liggen die veel lager en dat is ook logisch want de kosten zijn lager: je moet geen afzonderlijke kamers poetsen, je moet geen linnen verversen, je boekt groepen en geen individuele gasten, dus de administratieve last ligt lager... Met wat slechte wil kan je zeggen dat je er minder moet voor doen, maar je moet wel de investering terug verdienen. En nog eens, zonder subsidies is dit onmogelijk.”

DE BOEKINGSCENTRALE

Met een receptie in hotel Sandeshoved lijkt het vreemd dat de jeugdverblijven aangesloten zijn bij CJT Boekingscentrale, maar ook dat heeft een doordachte reden. “Enkel via CJT denken we een goede toegang te hebben tot de doelgroep jeugd. En dat bewijzen ook onze overnachtingcijfers. Ons streefdoel was vooraf 150 verhuurde nachten per gebouw en daar zitten we mooi boven. We zijn dus zeer tevreden over de goede samenwerking met CJT Boekingscentrale”, zegt Peter.

TOEKOMST

En de toekomst? “We merken dat de vraag naar jeugdverblijven aan de kust blijft bestaan. Daarom is het op termijn mogelijk dat we bijkomend investeren”, klinkt Peter ambitieus. “Het domein is groot genoeg en qua ruimtelijke ordening kan het perfect. De enige voorwaarde is wel dat Toerisme Vlaanderen onze projecten financieel blijft ondersteunen.” De gebouwen zouden dan wel voorzien worden van een lift, zodat mensen met een beperking eveneens kunnen overnachten.

... LAAT JE STEM HOREN

Heel wat regelgeving heeft rechtstreeks of onrechtstreeks een weerslag op jeugdtoerisme. Als hieraan wordt gesleuteld, tracht CJT Ondersteuning op de eerste rij te zitten. In HuisWerk belichten we telkens de actualiteit van ons vertegenwoordigingswerk.

Groene Sleutel

Reeds een vijftal jaren behalen tussen de 20 en 30 jeugdverblijfcentra het ecolabel Groene Sleutel. Ook andere toeristische actoren, zoals hotels, campings, gastenkamers en attracties, kunnen een Groene Sleutel behalen. Dit voorjaar werden in totaal 100 Groene Sleutels uitgereikt door Bond Beter Leefmilieu.

De stuurgroep, waar CJT ook deel van uitmaakt, kwam in juni samen om de werking te evalueren en aan te passen waar nodig. Ter voorbereiding vroegen we de mening van een aantal uitbaters die de voorbije jaren betrokken waren bij de Groene Sleutel en dat leidde uiteindelijk tot volgende beslissingen in de stuurgroep.

CRITERIA

De criteria werden de afgelopen jaren een aantal keren aangepast, soms om te voldoen aan gewijzigde normen van het internationale keurmerk Green Key, soms om in Vlaanderen zelf bepaalde zaken bij te sturen. In ieder geval zorgde dit bij heel wat uitbaters voor onduidelijkheid en zelfs frustratie.

Daarom werd nu beslist om de huidige criteria minstens te behouden tot 2015.

TARIEVEN

Onlangs bleek dat jeugdverblijfcentra een stuk meer betalen dan bijv. hotels met een vergelijkbare omzet. Jeugdverblijfcentra betalen vandaag resp. 72,60 euro (type A), 145,20 euro (type B) of 290,40 euro (type C). Bovendien wil men de tarieven voor de komende jaren optrekken om zo de toegenomen kosten te kunnen financieren. We konden echter duidelijk maken dat er voor jeugdverblijfcentra een rechtzetting nodig was, daarom genieten we de komende jaren van een duidelijke prijsdaling i.p.v. een prijsstijging. Voor heel wat jeugdverblijfcentra worden de tarieven in de praktijk zelfs gehalveerd.

Aantal slaapkamers of -zalen	Label	Driejaarlijkse controle	Gemiddelde op jaarbasis
Tot 5	€ 30,25	€ 121,00	€ 70,58
6-25	€ 60,50	€ 242,00	€ 141,17
26-50	€ 90,75	€ 363,00	€ 211,75
Vanaf 51	€ 121,00	€ 484,00	€ 282,33

De laureaten van de Groene Sleutel 2013.

Concreet zal in de toekomst rekening gehouden worden met het aantal slaapkamers of slaappalen. Het bedrag is samengesteld uit een jaarlijkse bijdrage voor het label en een bedrag voor de controle (die slechts om de drie jaar wordt uitgevoerd en betaald). De prijzen in onderstaande tabel zijn inclusief btw.

Voor een domein met meerdere jeugdverblijfcentra wordt voortaan slechts één Groene Sleutel uitgereikt. Voor de berekening van het tarief wordt dan gewoon het aantal slaapkamers opgeteld.

PROMOTIE

Een vaak gehoorde kritiek op de Groene Sleutel is dat het label te weinig bekend is. Ook bij jeugdgroepen moeten we dit helaas vaststellen. Daarom werden een aantal concrete acties vastgelegd:

- De jaarlijkse uitreiking blijft behouden, met voldoende aandacht voor vermeldingen door de media.
- De website www.groenesleutel.be ziet er vandaag verouderd uit en is zelfs niet steeds up-to-date. Zo zat er dit jaar een maand tijd tussen de uitreiking van de Groene Sleutel en de aanpassing van de laureaten op de website. Er wordt gewerkt aan een nieuwe en meer aantrekkelijke website, die dan ook steeds de meest recente informatie moet bevatten.
- Er wordt meer samengewerkt met partners die de Groene Sleutel ook kunnen vermelden in hun communicatie.
- Specifiek voor de jeugdverblijfcentra wordt bekeken of de Groene Sleutel kan geïmplementeerd worden in de criteria van het MOS-logo ("milieuzorg op school"). Scholen met een MOS-logo kunnen dan gestimuleerd worden om voor hun uitstappen op zoek te gaan naar logies met een Groene Sleutel.

Meer informatie en een volledig overzicht van de criteria is terug te vinden op www.groenesleutel.be.

VRAAG HET AAN ...

Elk kwartaal krijgen we tientallen vragen van uitbaters over uiteenlopende thema's. In HuisWerk maken we telkens een beknopte bloemlezing van vragen en antwoorden die ook voor andere uitbaters interessant kunnen zijn.

De brandweer weigert om langs te komen voor een controlebezoek. Kunnen we één of andere onafhankelijke keuringsdienst laten langskomen?

Volgens het decreet 'toerisme voor allen' draagt de burgemeester de verantwoordelijkheid om het brandveiligheidsattest al dan niet toe te kennen. Daartoe vaardigt hij/zij de brandweer af om een plaatsbezoek te brengen en een verslag te bezorgen.

Van een onafhankelijk controleorgaan wordt niet gesproken in het decreet. In theorie zou dit wel kunnen, maar enkel als de burgemeester daarmee akkoord gaat. Uiteindelijk is het attest waarin de burgemeester verklaart dat de brandveiligheidsnormen 'toerisme voor allen' worden nageleefd, het enige dat van belang is. In normale omstandigheden doet de burgemeester daarvoor beroep op zijn brandweerdiensten.

Als de burgemeester je geen antwoord bezorgt binnen de drie maanden, kan je wel beroep aantekenen bij de minister van toerisme. Dit beroep moet aangetekend worden binnen de 30 dagen nadat de termijn van drie maanden voor de burgemeester is verstreken. Je zorgt er dus best voor dat je een bewijs hebt (bijv. aangetekende brief) van het moment waarop je de burgemeester verzocht hebt om je gebouw te komen controleren op brandveiligheid. Een ideale situatie is het natuurlijk niet, want je dreigt er mee tegen de schenen te schoppen van burgemeester en/of brandweer, die je nadien nog voor andere zaken nodig hebt. Gebruik daarom ook eerst de contacten die je misschien al hebt binnen de gemeente (bijv. jeugddienst of toeristische dienst), om alsnog te vermijden dat je via de minister je aanvraag moet doen.

Worden verlengd minderjarigen bij de Afdeling Jeugd meegeteld voor de berekening van de werkingssubsidie?

Verlengde minderjarigheid is een juridisch beschermingsstatuut waarbij een "uitgebleven ontwikkeling van verstand, gevoel en wil" is vastgesteld. Daarom worden deze mensen niet in staat geacht zichzelf te leiden en hun goederen te beheren.

Bij het ingeven van de overnachtingcijfers mag je verlengd minderjarigen meetellen bij de -31-jarigen, zowel voor Toerisme Vlaanderen als voor Afdeling Jeugd. Je hoeft hiervoor echter niet het soort groep te wijzigen. Het kan dus bijv. perfect dat je bij volwassen personen met een verstandelijke beperking, de groep aanduidt als volwassenengroep, maar een aantal personen (met verlengde minderjarigheid) wel meetelt bij de -31-jarigen. Dit bete-

kent ook dat de verlengd minderjarigen kunnen meegeteld worden voor de werkingssubsidie voor type A en B vanaf 2014, omdat deze berekend zal worden op basis van het aantal jeugdovernachtingen. Voor de werkingssubsidie type C speelt dit geen rol, omdat deze berekend wordt op het aantal jeugdwerkovernachtingen.

Mijn buurman wil een extra stal bouwen. Hoe kunnen we hier bezwaar tegen indienen?

Op de website www.ruimtelijkeordening.be vind je de wetgeving omtrent bezwaarschriften. De procedure wordt er uitvoerig beschreven, maar het loont toch de moeite om aandachtig te lezen, want procedurefouten maken je bezwaarschrift ongeldig. De aanvraag is bijv. pas ontvankelijk als je een aangetekende kopie stuurt naar de gemeente en naar de buurman. Daarnaast heb je slechts 30 dagen tijd om te reageren, vanaf het moment dat de bekendmaking van de bouwvergunning voor het raam van de buurman hangt.

Er bestaan geen formulieren voor een bezwaarschrift, dus het komt er op aan om je bezwaren helder te omschrijven en aan te geven waarom je uitbating nadeel zou ondervinden van de nieuwe stal. Mogelijke argumenten (in dit geval): geurhinder, minder lichtinval, te belastend voor de buurt, jeugdverblijf wordt minder aantrekkelijk, dus minder inkomsten ...

Een maand op voorhand ontvang ik de annulatie van een groep die op kamp zou komen. Kan ik annulatiekosten aanrekenen als mijn gebouw niet meer verhuurd geraakt?

Dat hangt af van de bepalingen in het contract dat door de groep werd ondertekend. Het is zeker redelijk om een annulatievergoeding vast te leggen die rekening houdt met de gemiddelde kans dat je het gebouw nog zou verhuurd krijgen.

Wees vooral voorzichtig met verenigingen die werken met inschrijvingen. Als de inschrijvingen tegenvallen, zijn zij soms genoodzaakt om hun verblijf te annuleren. De ervaring leert bovendien dat zij vaak boekingen hebben in meerdere jeugdlogies tegelijk en dan bij voorkeur annuleren in het verblijf met de meest gunstige annulatievoorwaarden.

Daarnaast is het aangewezen om voorschotten te vragen die even hoog liggen als de annulatievergoeding op dat moment. Anders blijkt het vaak niet vanzelfsprekend te zijn om het annulatiebedrag te ontvangen, zeker bij buitenlandse groepen.

NIEUWSFLASH

HET WAALSE JEUGDTOERISTISCHE AANBOD

Begin juni zaten we samen met Nicolas Bodart, directeur van Atouts Camps vzw. Deze organisatie werd opgericht na een aantal ongevallen in Waalse kamphuizen (o.m. een brand in La Roche met een dodelijk slachtoffer). Vandaag controleert Atouts Camps, in opdracht van de Waalse overheid, de jeugdverblijven op brandveiligheid en hygiëne. Daarnaast wordt het aanbod ook in kaart gebracht, vanaf september zou het volledige overzicht raadpleegbaar moeten zijn op www.votrecamp.be.

We konden in eerste instantie een aantal ideeën uitwisselen. Zo kregen we wat meer informatie over het Waalse label voor jeugdverblijfcentra. Het label is vandaag niet verplicht en het grootste struikelblok om het label te behalen, vormt de maximumprijs: enkel wie niet meer dan 3,30 euro per persoon per nacht aanreken, komt in aanmerking en de meeste jeugdverblijfcentra hanteren een hogere prijs. Aan het label hangt trouwens ook een prijskaartje voor de uitbater vast, nl. een eenmalige kost van 125 euro. Het label is tien jaar geldig, maar wel vindt er om de twee jaar een controle plaats.

Er is een subsidieregeling, maar veel beperkter dan in Vlaanderen. Infrastructuurwerken worden betaald voor 50 %, maar met een maximumbedrag van 12 500 euro. Bovendien mag men slechts één maal om de tien jaar een subsidie aanvragen. Van werkingssubsidie of personeelssubsidie is al helemaal geen sprake.

Brandveiligheid zou in de nabije toekomst wel een verplicht criterium kunnen worden om vermeld te worden op www.votrecamp.be.

We maakten ook afspraken om ons aanbod beter bij elkaar bekend te maken. Op de website www.opkamp.be (bedoeld voor de Vlaamse jeugdgroepen) staat vandaag reeds een aanbod van Waalse jeugdverblijfcentra. Dit is echter onvolledig, daarom zullen we in de toekomst de link leggen naar de inventaris van Atouts Camps. Omgekeerd zullen zij op hun website het Vlaamse aanbod (te vinden op www.jeugdverblijven.be) mee bekendmaken naar de Waalse jeugdgroepen. Ook de Vlaamse kampeerterrinen zullen door CJT aan hen ter beschikking gesteld worden vanaf 2014. We zorgen op al deze websites voor een vertaling voor beide landsgedeeltes en dienen daarvoor volgend jaar een subsidieaanvraag in bij het Prins Filipfonds.

EXTRA SPEELBOSSEN TIJDENS DE ZOMER

Spelen in Vlaamse bossen kan niet zomaar overal. Grosso modo waren er tot nu toe twee manieren om de paden te mogen verlaten. Spelen kon in de zogeheten permanente speelzones, vandaag zo'n 2 350 hectare. Daarnaast kunnen jeugdgroepen voor hun verblijf toelating vragen aan de eigenaar om in een bepaald stuk bos te mogen spelen. Voor de bossen beheerd door ANB (Afdeling Natuur en Bos) verloopt deze aanvraag via de boswachter. Sinds deze zomer is daar een derde manier bijgekomen via het nieuwe concept zomerspeelzones.

Eind juni besliste minister Schauvliege immers om voor de zomermaanden juli en augustus 3 732 hectare extra speelzones af te bakken. Die zones hebben geen specifieke inrichting en zijn vrij bespeelbaar tussen 8u en 22u. Bovendien werd bij de keuze van de nieuwe zomerspeelzones rekening gehouden met de aanwezigheid van jeugdverblijfcentra in de buurt. De bevraging die BOS+ enkele jaren geleden uitvoerde bij een aantal jeugdverblijfcentra, diende hiervoor nl. als leidraad.

In principe worden de zomerspeelzones aangeduid met onderstaand bordje. In de praktijk blijkt dit echter niet altijd logistiek haalbaar voor de bosbeheerders, daarom zullen heel wat zomerspeelzones niet aangeduid staan. Het aanbod aan zomerspeelzones is sowieso permanent raadpleegbaar via de website www.speleinhetgroen.be of via de mobiele website <http://speelweefsel.m.routeyou.com/poi/view.nl>. Naast het aanbod aan zomerspeelzones zijn daar ook de permanente speelzones in bossen en natuurreservaten terug te vinden.

INZAMELING VAN PMD-AFVAL

De nieuwe Vlaamse afvalreglementering verplicht sinds 1 juli 2013 de gescheiden ophaling van PMD-afval. Dit kan op twee manieren. PMD kan meegegeven worden met de gemeentelijke inzamelronde, maar enkel als niet meer dan gemiddeld vier PMD-zakken van 60 liter worden aangeboden. Als er niet van de gemeentelijke inzameling kan gebruik gemaakt worden of als je meer dan vier zakken buitenzet, moet je beroep doen op een private afvalophaler, die dus voortaan ook verplicht is om het PMD-afval apart te verzamelen.

Meer info is terug te vinden op www.ovam.be/sorteermeer. In de rechterkolom kan je er de digitale brochure "Selectieve inzameling bij bedrijven: wat en hoe?" downloaden.

HUIS WERK

32

EVERZWIJNEN IN VLAANDEREN

Er is de voorbije jaren heel wat te doen over de transfers van Vlaanderen naar Wallonië, maar soms verlopen ze ook in omgekeerde richting. Zo komen we op steeds meer plaatsen in Vlaanderen everzwijnen tegen, vooral in de Limburgse en Antwerpse bossen, maar ook in het Zoniënwoud en zelfs in West-Vlaanderen. Everzwijnen zijn vooral 's avonds en 's nachts actief, overdag blijven ze meestal verstopt. In principe doen ze mensen geen kwaad, maar toch is het oppassen geblazen als ze zich bedreigd voelen, zeker bij everzeugen die hun kroost willen beschermen.

Dit heeft echter ook gevolgen voor de jacht. In principe kan er enkel overdag gejaagd worden, maar er is nu een uitzondering voorzien voor de jacht op everzwijnen. Deze is nodig om de populatie everzwijnen onder controle te houden. Dit betekent wel dat er de komende jaren ook 's nachts en tijdens de zomervakantie zal gejaagd worden, wat toch niet zonder gevaar is in de buurt van kampplaatsen. De jeugdsector heeft de Vlaamse overheid gevraagd om in de toelatingsprocedure voor (nacht)jacht rekening te houden met de aanwezigheid van kampplaatsen.

Goed om weten is dat de boswachter bossen en natuureservaten via een verbodsbord kan afsluiten om jachtactiviteiten te laten plaatsvinden. Dit bord moet ten laatste 48 uren voor de jachtactiviteit geplaatst worden aan de belangrijkste toegangen van het jachtgebied. Daarbovenop kan het nuttig zijn om met de boswachter af te spreken dat hij/zij de kampplaatsen in de buurt contacteert als er jacht plaatsvindt tijdens de zomermaanden.

Foto www.sxc.hu - osmar01

In oktober verschijnt HuisWerk 32. In het dossier staan de toekomstige uitdagingen van het jeugdtoerisme centraal.

We laten ons leiden door een aantal actuele uitdagingen, zoals ze ook aan bod kwamen tijdens het panelgesprek op ons feest "50 jaar CJT". We hebben het dan bijv. over drempels voor kinderen van vreemde oorsprong, het wenselijke comfortniveau van jeugdverblijfcentra en de beschikbaarheid van voldoende speelruimte.

Een aantal uitspraken van de deelnemers aan het panelgesprek (zie foto 2 op pagina 13) hernemen we voor de mensen die er toen niet bij waren, maar we werken ze verder uit en/of leggen ze voor aan andere beleidsmakers in het jeugdtoerisme.

Heb je zelf zaken gehoord tijdens het panelgesprek en wil je daar graag op reageren, dat kan via het forum van www.cjt.be/ondersteuning of door te mailen naar ondersteuning@cjt.be. Zo wordt HuisWerk niet alleen een magazine voor uitbaters, maar ook door uitbaters.

Wie trouwens iets extra wil doen, is steeds welkom op de redactievergadering van HuisWerk. We komen ongeveer tweemaandelijks samen. Geïnteresseerden kunnen contact opnemen via ondersteuning@cjt.be of tel. 09/210.57.75.

Adreswijziging

HuisWerk is een gratis magazine en dat willen we graag zo houden. Je kan daar bij helpen door ons adresbestand up-to-date te houden. Zo zijn wij er zeker van dat ons nummer bij de juiste persoon terecht komt.

Voor jeugdverblijfcentra is het adresbestand rechtstreeks gelinkt aan de databank van www.jeugdverblijven.be. HuisWerk wordt opgestuurd naar de verantwoordelijke algemene communicatie. Via je persoonlijke login en wachtwoord kan je de contactgegevens van je jeugdverblijf rechtstreeks aanpassen. Als dit niet lukt, kan je ons ook bereiken via ondersteuning@cjt.be of tel. 09/210.57.75.

Voor kampeerterrainen kan je de gegevens wijzigen via de databank van www.opkamp.be. Mocht je hierrond problemen ondervinden, dan neem je contact op met De Ambrassade (toon.luypaert@ambrassade.be of tel. 02/551.13.79).

AGENDA

In deze agenda willen we alle data van vormingsmomenten, ontmoetingen, indiendata voor erkenning en subsidiëring, ... opnemen die interessant kunnen zijn voor huiseigenaars, beheerders, ... Ook hiervoor staat onze redactie open voor suggesties. Mail die gerust door naar huiswerk@cjt.be!

15 AUGUSTUS 2013

Indiendatum voor kandidaturen Groene Sleutel

Voortaan worden twee maal per jaar kandidaturen verzameld voor de Groene Sleutel. In 2013 vond in het voorjaar reeds een uitreiking plaats, deze tweede indiendatum geldt dus NIET voor jeugdverblijfcentra die toen reeds hun Groene Sleutel 2013 behaalden. Nieuwe kandidaten kunnen wel van deze tweede indiendatum gebruik maken.

Het aanvraagformulier is terug te vinden op www.groenesleutel.be. Extra info over o.m. de nieuwe prijsafspraken vind je terug op pagina 16.

1 NOVEMBER 2013

Indiendatum voor aanvraag werkingssubsidie 2014-2017 (binnen het decreet 'jeugdverblijfcentra')

Jeugdverblijfcentra kunnen bij Afdeling Jeugd een werkingssubsidie aanvragen voor een periode van vier jaren. Voor jeugdverblijfcentra type A en B vervangt deze werkingssubsidie de huidige basissubsidie die vanaf 2014 ophoudt met bestaan. De aanvraag gebeurt volgens de nieuwe spelregels van het aangepaste decreet 'jeugdverblijfcentra': zie www.cjt.be/ondersteuning/subsidieafdelingjeugd of HuisWerk 28.

Jeugdverblijfcentra type C die voor de periode 2014-2017 reeds een personeelssubsidie hebben toegekend gekregen, hoeven geen werkingssubsidie meer aan te vragen. De toekenning van de personeelssubsidie houdt immers automatisch ook de aanvraag van de werkingssubsidie in. De definitieve toekenning van de personeelssubsidie voor de periode 2014-2017 zal ten laatste gebeuren op 30 september 2013, dan is het meteen ook duidelijk of een aanvraag van een werkingssubsidie nog noodzakelijk is.

Eind augustus ontvangen erkende jeugdverblijfcentra een schrijven van Afdeling Jeugd. De link naar het aanvraagformulier vind je tegen dan ook op onze website.

Centrum voor Jeugdtoerisme^{vzw}

Bergstraat 16
9820 Merelbeke

www.cjt.be

Heel wat extra gegevens (voorwaarden, formulieren e.d.) vind je terug op onze website www.cjt.be.
